

בתי הקטנה מדין

*

במלים השבתי אותך לבשר. במלים שאת שרה
לי בקר וערב את שרה את טלה הירח, שחר מזבח.
במלים שאת שרה את שבה אלי בתי, את שרה תפוחים
אכולים ושנים, תולעת, את שרה כדורים של עופרת
בלב הילד שבי. במלים שאת שרה את שרה עורבים
וידים, אצבעות זעירות, צפרניים, את שרה זרועות שלא
מחבקות דבר גם לא את ירק עיניו של אבי. במלים
שאת שרה את שרה לי אמא שיר ערש עלוב וקטן,
שיר שלא ישיב את הגוף לקבה רק את זכרון העפר,
את שרה לי שרש גרום מעץ התליה. במלים שאת שרה
משהו כעת מטפס ונגדם, משהו שהוא לא אנחנו.

עצב מדין

בשעה מאחרת של ערב, שעת חצות, שעה שהמלים נגרות בתוכי
אני נזכר בבתי הקטנה מדין, רצה יחפה בין שבילי אדרים, ושערה הפחם
כשל אמי מתבדר ברוח. ואין מדין ואין גן-ירק. בתי, היא רק צפירת
מכונית אל-תוך הלילה.